

บทที่ 1

My major
investment

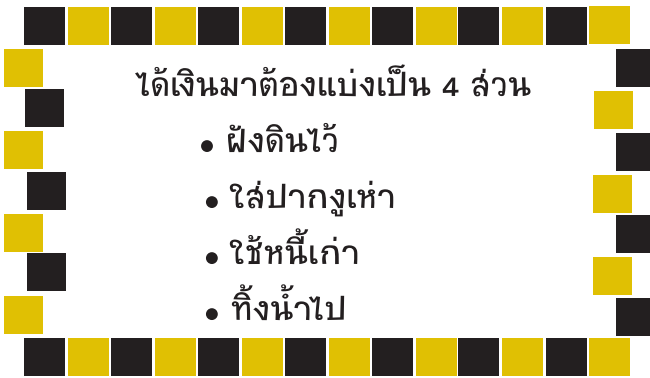
ในฐานะที่คร่ำหวอดในวงการธนาคารและการเงินมานาน การลงทุนที่สำคัญที่สุดสำหรับผมคือการลงทุนเรื่องครอบครัว ถ้าถามว่าการลงทุนนี้มีความเสี่ยงไหม ผมตอบได้ทันทีเลยว่า การลงทุนของผมมีความเสี่ยงเหมือนการลงทุนทั่วไป แต่ผมก็ยังอยากจะลงทุนในส่วนนี้อย่างเต็มที่เท่าที่จะทำได้ เพราะผมมองว่าการเลี้ยงลูกคือการลงทุนพัฒนาทรัพยากรบุคคลของประเทศไทย และที่พิเศษคือทรัพยากรบุคคลผู้นั้นเป็นสมาชิกในครอบครัวเราด้วย

ครูบาเจ้าดวงดี อดีตเจ้าอาวาสวัดท่าจำปี อำเภอสันป่าตอง จังหวัดเชียงใหม่ พระผู้ใหญ่ที่ผมนับถือมาก ปัจจุบันท่านมรณภาพไปแล้ว ท่านเคยสอนเรื่องการออมแก่ผมไว้ดังนี้

ท่านใช้ภาษาโบราณนะ ท่านถามว่า "มิ่งเป็นนายธนาคาร มิ่งรู้ไหมว่าการออมต้องทำยังไง" ผมรู้ทันทีว่าหลวงปู่ต้องมีปริศนาธรรม ด้วยความที่ไม่อยากหน้าแตกจึงเรียนท่านไปตรงๆ ว่า "หลวงปู่แนะนำหน่อยครับ" ท่านบอกว่า "มิ่งหาเงินมาได้ ต้องแบ่งเป็น 4 ส่วน หนึ่งฝังดินไว้ สองใส่ปากถุงห้าสามใช้หนี้เก่า สี่ทิ้งนำไป"

ฝังดินไว้ คือ หาเงินมาได้ ส่วนหนึ่งต้องเก็บออมไว้ใช้ในวันข้างหน้า นอกจากต้องจัดสรรว่าต้องใช้จ่ายอะไรบ้างแล้ว ก็ต้องคิดว่าควรจะมีเก็บออมไว้เท่าไร แต่ **ใส่ปากงูเห่า** นี่ไม่เข้าใจเลย หลวงปู่ท่านก็ชี้หน้าลูก ๆ ผมที่นั่งกันหน้าสลอน "นี่โง่งเห่า ยังโง่งมึงก็ต้องเลี้ยงมัน เอาอาหารใส่ปากมัน แต่มึงไม่รู้หรือกว่าพอมันโตขึ้น มันจะกัดมึงหรือเปล่า"

ใช้หนี้เก่า คือ แบ่งส่วนหนึ่งไปตอบแทนผู้มีพระคุณ ไม่ว่าจะป็นพ่อแม่ ครูบาอาจารย์ ญาติพี่น้อง คนที่มีบุญคุณกับเรา เราก็ต้องดูแลเขาตามสมควร ถ้ากันไว้ 3 ส่วนแล้ว ที่เหลือก็**ทิ้งน้ำไป** อยากรได้อะไรโดยไม่ทำให้ใครเดือดร้อน ใช้แล้วมีความสุขก็ใช้ไป ส่วนนี้ไม่มีประโยชน์อะไรกับสังคมและครอบครัว ก็เหมือนกับทิ้งลงน้ำ

แม้แต่ที่ครูบาเจ้าดวงดีท่านสอน การเลี้ยงลูกก็ยังคงเป็นความเสี่ยง เพราะเราไม่รู้หรือกว่าอนาคตจะเป็นอย่างไร แม้แต่ชีวิตคู่เราก็ไม่สามารถจะรู้ว่าวันนี้นักกัน พรุ่งนี้อาจจะโกรธกัน หรือพลัดพรากกัน สมมติเราส่งลูกไปเรียนเมืองนอก เขาไปเรียนหรือเปล่าเราก็ไม่รู้ ตรงนี้ก็คือความเสี่ยง ถ้าเขาไม่ไปगेเร ไม่ไปติดยา เราก็ดีใจ ถ้าเขาตั้งใจเรียนหนังสือ เรายิ่งดีใจใหญ่ ถ้าเขาเป็นคนดี เป็นที่รักของทุกคน เรายิ่งดีใจสูงสุด

ในเมื่อการลงทุนกับลูกมีความเสี่ยง แล้วจะลงทุนอย่างไร

เราก็ใช้หลักการลงทุนทั่วไปนั่นเอง คือ นักลงทุนต้องรู้จักตัวเอง รู้จักอุปนิสัยตัวเรา แต่ละคนชอบไม่เหมือนกัน บางคนชอบตื่นเต้น ชอบความเสี่ยง ผลตอบแทนเยอะ ๆ คุณก็ต้องรู้ว่าผลตอบแทนมากก็ต้องมีความเสี่ยงสูง

ถ้าเรารู้ว่าเราอาจจะไม่มีเวลาดูแลลูกมาก รักนะแต่แสดงออกไม่ค่อยเป็น เราก็ต้องเลือกวิธีการที่จะดูแลเขาให้เหมาะสมกับตัวเรา ไม่ใช่ไปซื้อตำรามาเล่มหนึ่ง ตำราบอกว่าให้กอดเพราะการกอดเป็นการให้ความอบอุ่น คุณก็พยายามจะกอดทั้งที่ไม่เป็นธรรมชาติเอาเสียเลย เดี่ยวพอกอดที่เดี๋ยวแม่กอดที่ แทนที่ลูกจะชื่นชอบ กลับกลายเป็นอายชาวบ้าน

นอกจากนี้ นักลงทุนต้องรู้จักสิ่งแวดล้อมของตัวเอง ต้องรู้ความสามารถของตัวเองในการลงทุน เห็นคนอื่นเขาส่งลูกไปต่างประเทศ ถ้าเราไม่พร้อมจะลงทุนขนาดนั้นก็ไม่ใช่เป็น แค่มป์ภาษาอังกฤษในเมืองไทยก็เยอะแยะ ขนาดที่ว่าไม่ต้องเข้าค่ายยังได้เลย เพราะที่วิวิทย์ก็มีช่องภาษาอังกฤษ ถ้าที่ทำงานมีหนังสือพิมพ์ภาษาอังกฤษ ตอนเย็นก็ยิ้มกลับบ้าน มาให้ลูกอ่าน ตอนเช้าค่อยเอาไปคืน

ผมเองไม่ได้ส่งลูกไปเรียนต่างประเทศตั้งแต่เล็ก ๆ ตอนนั้นผมพอจะให้เขาไปได้ช่วงซัมเมอร์ เนื่องจากครอบครัวผมมีเงินเ็นไขว่ต้องจบปริญญาตรีก่อนแล้วค่อยไปเพราะลูกเราเป็นลูกสาว ผมไม่ได้บอกว่าแบบนี้ถูกต้องหรือดี แต่เงื่อนไขนี้เหมาะสมกับครอบครัวเรา

ไม่ใช่เห็นข้างขึ้นแล้วซื้อตามข้าง ไม่ใช่เห็นใครทำอะไรแล้วลูกเราต้องทำให้มากกว่านั้น

บทที่ 2

รักวัวให้ผูก
รักลูกให้เลี้ยงเอง

เด็กสมัยนี้เลี้ยงยากจริง ๆ หรือ

ที่เราารู้สึกว่าเด็กสมัยนี้เลี้ยงยาก นั่นเพราะเขามีไลฟ์สไตล์ที่เปลี่ยนไป เขาใช้บีบี ไอโฟน เฟซบุ๊ก ถ้าเราไม่เข้าใจ เราก็ไม่รู้เรื่อง พอเขาพูดสิ่งที่เราไม่รู้เรื่อง เราก็หงุดหงิด พอเราหงุดหงิด เขาก็รำคาญ

ความจริงแล้วเราเป็นคนเลือกสร้างลูกให้เป็นอย่างที่ลูกเขาเป็น
อยู่เอง แต่เราลืมไป

ลูกจะดีหรือไม่ ส่วนหนึ่งมาจากการที่เราเป็นบุคคลต้นแบบ หรือที่เรียกว่า role model นั่นเอง ส่วนหนึ่งพฤติกรรมของเด็กก็มาจากพ่อแม่ ญาติพี่น้องนั้นแหละ อีกส่วนหนึ่งคือเขาซึมซับจากสังคม เพื่อนๆ โรงเรียน สิ่งแวดล้อม วัฒนธรรมที่หล่อหลอมเขามาส่งผลกระทบต่อการแสดงออกของเขา ทั้งนี้ ผมไม่ได้มองว่าเด็กเลี้ยงยากหรือเลี้ยงง่าย แต่ผมมองว่าโลกและทุก ๆ อย่างมีการเปลี่ยนแปลง